

førend efter mindst noget over tre Mars Forløb — altsaa, hvis Fordringen var forfalden og er undergivet tre Mars Forældelse, vil være udelukket for en Tid, der er længere end den Frist, som indtil da „løb“; jfr. f. Eks. det Tilfælde, at en Person bliver valgt ind i Bestyrelsen for et Aktieselskab, som han skylder Penge for leverede Varer. De ommeldte Tilfælde ere imidlertid ikke bragte ind under den omtalte Synsmaade eller Terminologi.

Den Opstillingsmaade, som i Modætning hertil er fulgt i Lovforslaget, var allerede valgt i det foreløbige danske Ukast. Den findes at burde foretrakkes, allerede fordi den formentlig baade lader de forskellige enkelte Regler fremtræde i den Orden, der bedst stemmer med deres indre Sammenhæng, og i det hele gør Lovens System mere overskueligt og sætter de ledende Grundregler i dette i et klarere Bys. Særligt vil der formentlig heller ikke være nogen Fare for, at det ikke ogsaa efter den Fremstillingsorden, som Forslaget har fulgt, skulde komme til at træde tilstrækkelig tydeligt frem, at en truende Forældelse til enhver Tid vil kunne afværges ved, at Kreditor skaffer sig en bevislig Anerkendelse, navnlig et skriftligt Bevis, fra Skyldneren. Det ses ikke, at en forøget Tydelighed i saa Henseende vilde naas ved, at der ogsaa i Lovens Udtryksmaade lagdes an paa at fremhæve Anerkendelsen som et saadant Middel. Set som en praktisk Anvisning — hvilket nærmest maatte være Tanke med Fremhævelsen — vilde det vel end ikke være ganske rigtigt, forsaavidt som det ikke er enhver Anerkendelse, det kan anvises Kreditor i saa Henseende at stole paa, men kun den, som han har sikret sig Bevis for. Og omvendt, naar det gælder om at fremsætte i almindelig Form Reglen om Anerkendelsens Virkning til at give Fristen et nyt Udgangspunkt, saa er denne Virkning jo ikke afhængig af, at Anerkendelsen in concreto er opnaaet med det Formaal at afværge Forældelsen; ved de fleste forefaldende Handlinger, der indeholde en Anerkendelse vil det faktisk ikke være dette, Parterne have haft for Øje; naar f. Eks. Debitor betaler Renter eller Afdrag, eller sender Kreditor et Brev, hvori han beder om Henstand eller gør Undskyldning, fordi det trækker ud med Betalingen, tænker som oftest ingen af Parterne paa Forældelsen eller dens Afværgelse. Det falder formentlig ogsaa af den Grund saa meget naturligere, som i Lovforslaget sket, at nævne sænkes de to alternative Udgangspunkter for tre, ti og tyve Mars Fristen, der ere betegnede henholdsvis i dets § 5 og i § 6, at en senere Anerkendelse ikke er et Slags Begivenhed,

der kun undtagelsesvis indtræder, men tværtimod er noget, som i en eller anden Form forefalder, man kan vel gerne sige ved de fleste Fordringer, der komme til at staa hen. Derved at Bestemmelsen i § 6 kommer paa den Plads, den har faaet, naas ogsaa, at Reglerne om, fra hvilket Tidspunkt tre, ti og tyve Mars Fristen skal regnes, blive fremfattede i deres Helhed, inden Loven gaar over til at udtale de Regler, som i de paafølgende fire Paragraffer gives om Forlængelse i visse særlige Tilfælde af Fristens normale Længde; denne Forlængelse skal gribe ind ganske paa samme Maade, hvad enten den normale Frist af tre, ti eller tyve Mar i det foreliggende Tilfælde regnes fra det ene eller det andet Tidspunkt.

Efter den Plads, som der i Lovforslaget er givet Reglen om, at Forældelsesfristen for Fordringer, for hvilke der gives Gælds-brev eller Dom eller offentligt Forlig, ordentligvis er ti Mar, er det ogsaa opnaaet at faa den Sætning, der skal udtrykkes, udtalt i dens fulde Vidde; og tillige undgaas det at lade Reglen for Doms og Forligs Bedkommende fremtræde som sidste Led i en Række Regler, der ere formode for en snævrere Eventualitet, den nemlig, at Kreditor har begyndt et Sagsmaal, men ikke er naaet til at faa Dom, inden Forældelsesfristens Udløb. Reglen kommer til — som den skal — at omfatte ogsaa saadanne Tilfælde, hvor Dom eller andet Retsdecret, som efter Lovgivningens almindelige Regler sættes lige med Dom, eller offentligt Forlig er Grundlag for en Fordring, der ikke i Forvejen var til (f. Eks. er kommen tilveje gennem Dommen, Kendelsen eller Forliget ved Substitution for en tinglig Ret eller for en Andel, som Dom eller Forligshaveren hidtil havde haft i et Sælseskab), eller i alt Fald ikke var til med det Indhold, som Dommen, Kendelsen eller Forliget har givet den; fremdeles Tilfælde, hvor Dommen eller Forliget gaar ud paa Anerkendelse af en Fordring, for hvilken en Forældelsesfrist endnu ikke var „begyndt at løbe“, og hvor følgerig den Forstillingsmaade ligeledes er uanvendelig, at „Forældelsens Løb er afbrudt“; endelig Tilfælde, hvor Dom eller Forlig er opnaaet eller Gælds-brev er udstedt for en Fordring, som ikke faldt ind under nærværende Lov, men under en særskilt Præskriptionsbestemmelse, og hvor følgerig nærværende Lovs Frist ikke har „løbet“ og er „bleven afbrudt“. Endelig kan det bemærkes, at naar først en bindende Dom eller et bindende Løfte om at betale foreligger, bliver det uden Betydning, om Forældelsesfristen endnu løb, da Paatale skete